

КАТАСТРОФА

– Да се покаем и смирено да помолим за прошка Господ, че се поддадохме на Лукавия. Глад, болести, мизерия – всичко защото приехме даровете му и допуснахме неговите лъжливи пророци – учените, че се опивахме от техните обещания за по-добър живот. Обещания, които ни доведоха до катастрофа...

Джони (Иван по рождение, както и според отдавна забутаните някъде документи) отвърна с досада поглед от човека на трибуната и продължи да чете статията, заредена в таблета:

„Свободата, която осигуриха технологиите за достъп и публикуване на информация изиграха лоша шега. Знанието в наши дни е по-достъпно от всякога. Но също така и всякакви суеверия, псевдонаучни писания и измами. Пренебрегването на образованието от политическата класа доведе до това, повечето хора да нямат критерий, кое е ...“

– Ще те види някой зиротех и ще имаш неприятности.

Селена, с глава почти допряна до мишницата му се бе вторачила в таблета. Джони усети топлината на тялото ѝ и почувства, как краката му омекват, а в главата усети замайване.

– Не се виждат такива наоколо. Виж – всички са с таблети.

Площадът бе пълен с разноцветно облечени хора, почти всеки с таблет или телефон. Хаотично бяха разположени сергии, на които продаваха всякакви ненужни електронни джунджурии, сигурни илаци срещу всевъзможни болести, предлагаха се най-точните хороскопи. Тук-таме се виждаше шатрата на поредния най-добър ясновидец. Всички подавачи на стоки и надежда бяха съоръжени с електронни устройства, за да улесняват дейността си и да издават касови бележки. Вривата на тълпата и търговците застрашаваше да заглуши усилвателите, от които гласът на оратора продължаваше да нарежда:

– Защо сте бедни, питате? Защото заменихте Вярата за играчки! Заменихте Словото за лъжливи книги! Вместо на Бог, повярвахте на науката! Какво ни донесе науката? Отрови, ваксини, ГМО...

– И да дойдат зиротехи, – продължи Джони – докато стигнат до мен, ще избягам с таблета.

– То е достатъчно някой да погледне, какво четеш. Като гледам, в тълпата няма много привърженици на г-н Станев. Всички подкрепят преподобния Христофор.

– Споко. Няма ли да свърши тая калимавка най-после! Чакам си Станев!

– Нищо добро няма да излезе от това – Стойчо Лопатата носещ този прякор заради широките си длани, напомнящи въпросното оръдие на труда току що се бе присъединил към тях.

Джони, се чувстваше по-сигурен сред тълпата в присъствието на неговите забележимо големи мускули и едра фигура.

– Да не бързаме – отговори и заби отново нос в таблета.

„Подценяването на качественото образование, неумението да се мисли критично, липсата на обективни критерии за различаване на науката от псевдонауката скоро ще доведат човечеството до катастрофа, която ще го върне в тъмните векове...“

– И най-страшната подигравка с творението на Бог - кибитата – изви още по-силно глас ораторът на трибуната – скверното бърникане в тайнството на живота, връхната точка на самозабравилите се Вавилонски блудници, наричащи се учени...

– Виж, тук Станев бърка – подкрепя кибитата! – погледна към приятелите си Джони. Ето – и той затърси нужния параграф:

„С какво имплантите правят кибитата нечовеци? Не е ли качество на цивилизацията, да се стреми към съвършенство и при това да усъвършенства и самите нас?“

Приятелите му не реагираха.

Докато четеше, преподобният най-последно беше завършил словото си и на трибуната излезе Стефан Станев – журналист с инженерно образование и блогър, един от малкото останали популяризатори на науката.

– Здравейте! – започна той, в резултат на което се надигна мощно дюдюкане – Преподобният Христофор говори, че причина за всички беди е науката. Гледам, всички сте с таблети и телефони. Тях дължим точно на учените – нов рев на неодобрение се понесе сред тълпата и ораторът се принуди да повиши глас – А не ви ли прави впечатление, че таблетите от години са едни и същи? Че няма кой да измисля нови функции и възможности? Че в заводите работят хора, които само натискат копчета, но не измислят нови неща? Че суровините свършват, а няма нови технологии?

– Благодарение на медицината не познаваме сума болести, които са убивали прадедите ни...

– Доокториите са пеедааалиии – изви глас от тълпата, предизвиквайки вълни от смях.

– Виждаш ли, защо казах, че няма полза от такива дискусии. Никой не е дошъл да слуша, а да се гаври. – обади се Стойчо.

– По тази логика и от статиите няма полза. Четат ги само такива като нас, които няма нужда да ги четат.

- Е, все някой може да попадне на тях и да помисли.
- Колко? Един на милион?
- Все файда. Виж това момиче – Лопатата показва момиче, теглещо количка с хартии.

На няколко крачки я следваха двама рокери.

– Защо да мразим кибитата? – истерията сред тълпата стана застрашителна – Каква е разликата, дали човек ще има протеза на крака, или на паметта и възприятията? – освиркванията и кръсъците станаха почти непоносими – Къде е границата в протезирането? Или сте против бионичните протези и одобрявате само дървените?

– Доведи мажя си да са запознай с моа – аграрен тип по потник показва характерен знак с пръсти. Нови вълни от смях се понесоха в одобрение на тъпашкото „остроумие“.

– Какво пречи, да направим протези и за ума?

Тогава заваляха камъните. Ораторът избегна два-три, следващият свали очилата му, други го улучиха по главата и той се свлече.

Стойчо забута Иван по-далече от мелето, заформило се пред трибуната. Той се огледа за Селена, стори му се, че видя дребното ѝ тяло да се шмугва сред тълпата, но я изгуби от поглед. Разтревожен, продължи да върви придърпван от приятеля си и да се оглежда.

– Всичко е наред, Глигана го измъкна, няма сериозни поражения – Селена се бе материализирала изневиделица зад тях.

– „Глигана“ не звучи никак добре!

Глигана беше тартор на банда рокери, който черното си яке с нитове напомняше стара морска мина и с вида си внушаваше, че ще стигне за където е тръгнал, независимо колко препятствия ще срещне по пътя си. Бандата му се зовеше, не, не „Глиганите“, а със звучното наименование „Селските говеда“. На якетата си носеха емблема с нещо, което може би трябваше да наподобява страшен бик, но реално напомняше дръглива крава. Заради лидера им, повечето хора обаче ги наричаха „Глиганите на Глигана“, за да се различават от друга рокерска банда, наричаща себе си „Глиганите“.

– Най-сигурната маскировка е да се слееш с враговете си – засмя се Селена – Глигана беше геолог. Всички в групата му са инженери, учени, учители. В групата му се влиза много трудно. Внимателно проучват, когото искат да вземат. Говори се, че кандидатите минават през изпит. И то не по майсторска езда на мотоциклет и хулигански мурафети.

Междувременно заприихдаха нови тълпи и ги заблъскаха отвсякъде. Стойчо ги придърпа встрани от навалищата. Приклекнаха под външното стълбище на близка къща.

- Момичето, което ти показах привидно събира хартия и боклуци за горене.

Всъщност събира книги. Всички ценни книги и списания, които може да намери и ги крие сред непотребната хартия. А рокерите я пазят. С това се занимаваме. Събираме всичкото знание, което можем да спасим от унищожение. Катастрофата, за която Станев говори, реално вече е настъпила. Искаме да спомогнем, след като приключи, колкото може повече от постиженията на Човечеството да са запазени. Така може да избегнем тъмните векове. Много от книгите сканираме и изпращаме на Марсианската колония.

- Тя съществува ли още?!

– Даже строят втори град, има нови заводи. Отдавна колонията е самодостатъчна, произвеждат всичко, което им трябва. Само имат недостиг на забавления. Не можем да им пратим артисти и музиканти, обаче. Пращаме по някой филм, но книгите са най-концентриран източник на информация. За това пращаме основно книги. И художествена литература, и научна.

– Интересно – Джони пое въздух – не подозирах, с какво се занимават приятелите ми.

– Надяваме се, цивилизацията да оцелее и помагаме, с каквото можем. А може би след тази катастрофа хората ще си извадят поука и няма да допуснат повече историята да се повтори. Ще се радваме, да се присъединиш към нас. Още повече, както виждаш от днес, публични изяви и убеждаване на хората не помагат. Предлагам ти да помогнеш с нещо лесно за теб. До сега успяхме да спасим много дискове с информация от университети и институти. Има една военна база, в която са се разработвали секретни технологии. Запазена е, понеже е труднодостъпна и хората на Глигана я пазят. Смятаме, че още е свързана с компютри в различни научни структури по света. Ще се радваме, да помогнеш да източим каквото можем.

- Къде съхранявате информацията?

- На колкото може повече места. Ще ти разясня схемата, ако се включиш.

– Веднага виждам слабото място в схемата. Ще запазим знанието. Кой ще го разбира обаче? Нови учени няма. Хора като Глигана явно отдавна са се откъснали от науката. Ще има знание, но как ще различават хората истинското от фалшивото? Кой ще си служи с него? На марсианците ли ще го пратим?

- Марсианската колония е единственото място, където се разработва основно наука.

Но не разчитаме единствено на тях. Кибитата пазят огромни познания в имплантите си. Те могат

да различават...

– Не! Не казвай, че общувате с тия изроди! - Джони се надигна и щеше да удари главата си в бетона над него, ако Лопатата предвидливо не бе поставил там дланта си.

– Те са хора като нас, Джо! Нищо човешко не им е чуждо. Включително и суеверията. Обаче, огромното познание, събрано в имплантите им помага да осъзнаят цената на суеверията. Затова ги отхвърлят по-лесно, от „нормалните“. Бързият достъп до информация им помага да филтрират истинското от лъжливото познание.

В този момент Иван осъзна, че през цялото време Селена го гледа втренчено, приклепнала на сантиметри от него. Пепелявата ѝ коса се спускаше на вълни върху раменете ѝ. Едва доловима усмивка играеше на лицето ѝ.

– Аз съм човек, Джо! И аз вия от безсилие, когато бият дете или старец и не мога да помогна! И аз страдам, когато страдат невинни. – тя хвана ръката му и я допря до гърдите си – Това е сърце, също като твоето!

От докосването на дланта ѝ върху неговата и от допира до основата на напирещата под памучната блузка изпъкналост, Иван почувства как кръвта му навлиза на талози в главата, как се изпотпява и краката му изтръпват и неусетно се озова на колене.

Лунна светлина посребряваше листата на храстите. Човек, застанал по-високо на хълма можеше да види как три силуета се мяркат в пролуките на растителността, катерейки се към телената ограда, опасваща сградата, разположена на върха. Тримата се промъкваха встрани от пътя, който макар и обрасъл с бурени все пак беше твърде открит за злонамерени погледи.

От още по-високо можеше да се видят как проблясват никелираните части на десетина мотори, скрити в дерето под хълма.

Над всичко като око втренчено в ставащото долу висеше Луната. Око, резултат от грандиозна катастрофа, случила се преди невъобразимо много време. Катастрофа, създавала условията след милиарди години да се зароди разумът в тази част на Вселената.

Март 2016

Божо Неандерталски